

ARXIU MUNICIPAL DEL MASNOU

EXPOSICIÓ

Dones destacades del Masnou

Del 18 de novembre a l'11 de desembre de 2022

Casa de Cultura (el Masnou)

CATÀLEG

Exposició

“Dones destacades del Masnou”

Casa de Cultura, pg. de Prat de la Riba, 16

Horari:

Dijous i divendres, de 16 a 20 h

Dissabtes, de 10 a 14 h i de 16 a 20 h

Diumenges i festius, de 10 a 14 h

Inauguració

Divendres 18 de novembre, a les 19 h

Servei de cangur gratuït per a infants de 4 a 14

anys. Reserves: Oficina de Turisme del Masnou

(93 557 18 34 / turisme@elmasnou.cat).

“Dones destacades del Masnou”

Aquesta exposició recull les biografies d'algunes dones emblemàtiques en la història del Masnou. Sovint oblidades i eclipsades, han destacat en camps com l'educació, la filantropia, l'empresa i el món professional, i han tingut un paper clau en la configuració de la vila al llarg del temps. La mostra pretén fer visibles aquestes dones i posar en valor llur paper protagonista en la història.

Es tracta d'una primera selecció feta a través de fonts documentals i orals, que es preveu ampliar en el futur a partir de la contribució de la ciutadania.

**Ajuntament
del Masnou**

Maria Canaleta i Abellà

*Barberà de la Conca, 1 de gener de 1896 – el
Masnou, 23 de febrer del 1980. Mestra*

Filla de pagesos, Maria va obtenir el títol de mestra el 1914 i va ser destinada a l'escola nacional del Masnou (actual Escola Ocata) l'any 1923, on va treballar la resta de la seva vida, tret del període de 1939 a 1942, en què va ser depurada per la seva ideologia d'esquerres i catalanista i després va ser destinada fora de Catalunya, a Pinarejo (Conca). El 1924 fou nomenada directora de la secció de nenes de l'escola. Va ensenyar segons el mètode Montessori, basat en l'experimentació.

A l'escola nacional del Masnou, va coincidir amb el mestre Josep Pericot Llorensi, amb qui es va casar. Van ser pares dels artistes Iago Pericot i Canaleta i Jordi Pericot i Canaleta, distingits com a Fills Predilectes de la vila del Masnou els anys 2018 i 2022 respectivament. L'any 1966, coincidint amb la seva jubilació, l'Ajuntament del Masnou va decidir atorgar-li la medalla de bronze de la vila. Quan va morir, l'any 1980, l'Ajuntament va posar el seu nom a un carrer a la vila (carrer de Maria Canaleta). L'any 2017 se li va dedicar el segon número dels "Quaderns d'Història Local del Masnou", *Les Illçons de Maria Canaleta* (Hernández, Sònia).

Rosa Sensat i Vilà

El Masnou, 17 de juny de 1873 -

Barcelona, 1 d'octubre de 1961.

Mestra

Era filla de Jaume Sensat i Maristany, capità de vaixell que va morir quan ella tenia nou anys, i de Josepa Vilà i Riera, brodadora. Va estudiar magisteri a Barcelona i va contribuir notablement al desenvolupament de l'escola pública catalana durant el primer terç del segle xx. Va desenvolupar una intensa tasca divulgadora dels nous corrents educatius, i va ser la primera directora de l'Escola de Bosc entre 1914 i 1930. Hi va aplicar la pedagogia de l'escola nova, que posava els infants al centre del projecte educatiu -respectava la seva individualitat i els seus interessos- i es mantenia fidel als principis d'escola pública, laica i catalana.

Per haver desenvolupat una tasca important a Catalunya, tant en la divulgació de nous corrents i experiències, com per la seva capacitat d'organització de centres escolars, es va posar el seu nom a l'Escola de Mestres Rosa Sensat, fundada el 1965 pel col·lectiu de mestres liderat per Marta Mata i Garriga.

Retrat procedent de *La Il·lustració Catalana*, 28/4/1912, núm. 464, pàgina 7.

Retrat procedent de la família Portell-Ferrer, publicat a *Gent del Masnou*, número 330, d'abril de 2015.

Maria Ferrer i Mosset

El Masnou, 1 de desembre de 1912 – Banyoles, 23 de desembre de 1985.

Poetessa i mestra

Maria va treballar als Laboratoris Cusi i a la Biblioteca municipal. Es va iniciar en el conreu de la poesia i va comptar amb l'amistat i el suport del poeta Josep Pujadas Truch. De jove havia col·laborat a la revista *La Dona Catalana*, i també en programes de la Festa Major del Masnou, on va publicar poesies, del 1932 al 1936. Va ser també cantaire de l'Orfeó Masnoví.

L'any 1937, l'Ajuntament del Masnou la va nomenar mestra auxiliar del Consell de l'Escola Nova Unificada. Acabada la guerra, se'n va anar a viure a Girona, d'on era el seu marit, Àngel Portell i Albareda. El 1973 va guanyar a Olot el primer premi de poesia Josep Muntels, dels premis Ciutat d'Olot.

L'any 1992, l'Ajuntament del Masnou acordà posar el seu nom a un tram del carrer de la Gaditana, entre el torrent Xic (actual carrer de Bonaventura Bassegoda) i el passeig de Romà Fabra, davant de l'Escola Ocata.

Retrat de l'any 1941 procedent de la família Carbonell-Curell.

Hortènsia Curell i Sunyol

*El Masnou, 6 d'agost de 1923
- Barcelona, 1 de novembre
de 2005. Filòloga, traductora
i professora*

Era filla de Josep Curell Mirambell, capità de vaixell, i d'Hortènsia Sunyol Pla. Era neta del polític catalanista i republicà Antoni Sunyol Pla i neboda de l'escriptora Cèlia Sunyol Pla.

Es va llicenciar en filologia romànica per la Universitat de Barcelona el 1946. Va ser sòcia fundadora de la Societat Catalana d'Estudis Històrics i de la Societat Catalana de Llengua i Literatura, filials de l'Institut d'Estudis Catalans (IEC), i va col·laborar en els dos primers volums d'*Estudis Romànics*. També va ser membre de l'Associació Internacional de Llengua i Literatura Catalanes. El 1950 va rebre, juntament amb el seu marit, el polític Jordi Carbonell i de Ballester, el Premi Francesc Cambó, atorgat per l'IEC pel treball *Un aspecte de la influència llatina en la prosa catalana medieval*. Va formar part de l'equip inicial de la Gran Enciclopèdia Catalana, en què va ser la cap de lexicografia fins al 1971. Va ser professora de català a la Universitat Autònoma de Barcelona i hi va fomentar la creació del Departament de Filologia Catalana.

És considerada una pionera en la introducció de la llengua catalana com a disciplina docent i com a matèria d'investigació a la universitat.

Any Municipal del Masnou,
fotografia 32759. Donació de
Concepció Saló Boté.

Josepa Boté i Duran

*El Masnou, 20 d'octubre de 1895
- el Masnou, 25 de setembre de
1979. Mestra*

Era filla de Jaume Boté Garí, pagès, i d'Antònia Duran Pujadas. El seu pare va morir als trenta anys quan ella tenia 2 anys. Juntament amb la seva mare, a casa seva oferien el servei d'escola d'infants. La casa es trobava al carrer de la Mare de Déu de la Pau, darrere de Can Xala. Hi anaven nens i nenes petits, des d'1 any, i de grans, fins a 12 anys. Molts eren fills de dones que anaven a treballar a les fàbriques tèxtils, als camps i a fer feines, i s'hi estaven mentre les mares treballaven. Els ensenyava i també els donava menjar. Per casa seva hi van passar quatre generacions d'infants. No va demanar mai l'import del servei i si per qualsevol motiu la família no pagava per manca de feina o pobresa, l'infant hi podia anar sense pagar.

Va rebre la Medalla de Plata de la vila a títol pòstum el 1981 per la seva tasca educativa.

Maria Torner Vives

*Valls, 7 de febrer de 1901 –
el Masnou, 18 de març de
1991. Religiosa i mestra*

Filla de Conrad Torner Ferrer, comerciant, i d'Anna Vives Torner, tots de Valls. Quan tenia 20 anys es va fer monja. Va fer professió religiosa el 1922 a la Seu d'Urgell i l'any 1925 va venir al Masnou. Hi va passar la resta de la seva vida, com a mestra a l'escola Sagrada Família, amb el nom de Maria del Sagrat Cor. Li deien Madre Maria. S'encarregava dels nois més petits, fins que feien la comunió. També feia classes de música. Segons diuen, era molt simpàtica i oberta. Va treballar des de l'any 1925 fins al 1977, quan es va jubilar. Va tenir alumnes de tres generacions. Va rebre la Medalla de Plata de la vila el 1980 per la seva tasca educativa.

Liurament de la Medalla de Plata de la vila. 28/04/1980. Ansu Municipal del Masnou, fotografia 30054.
Autor: Quirre (Josep Fortea).

Teresa i Úrsula, amb alumnes de la seva escola als anys deu del segle XX. Arxiu Municipal del Masnou, fotografia 18940. Donació de Marià Anguera Pagès.

Teresa i Úrsula Pàmies Blanch

Teresa: Reus, 16 de setembre de 1885 – el Masnou, 24 de març de 1949.

Úrsula: Reus, 28 de febrer de 1883 – el Masnou, 13 de setembre de 1950.

Mestres

Eren filles d'Antoni Pàmies Rocamora, constructor de maquinària de Cornudella de Montsant, i de Teresa Blanch Olliva, de Reus. Van venir a viure al Masnou el 1904 amb els seus pares.

Teresa, d'idees molt avançades al seu temps, era mestra titulada i va crear la seva escola privada al carrer de Pere Grau, 42, l'any 1914. Als anys trenta, va ser delegada de l'associació del magisteri particular al districte de Mataró.

Durant la guerra, va ser directora de l'escola Grup Pestalozzi, al carrer de Fontanills. L'escola va tancar el 1939 i totes dues germanes van ser perseguides durant el franquisme. El 1939, Teresa demanà obrir-la de nou, aquesta vegada al carrer de Fontanills, 52. Els informes del rector, Falange i Alcaldia indicaven que no se li podia donar permís ni per obrir ni per dirigir el parvulari. L'any 1942, però, el rector va donar l'autorització i va recomanar la seva tasca l'octubre de 1943. Hi anaven nois i noies fins a 12 o 14 anys. Hi ensenyaven a llegir, escriure, les quatre regles (sumar, restar, multiplicar i dividir) i una mica de gramàtica. Tot en castellà, com era normal a l'època. El 1980 van rebre a títol pòstum la Medalla de Plata de la vila per la seva tasca educativa.

Carme Giralt Rosés

*El Masnou, 4 de setembre del
1940 – 3 de setembre de 2022.*

Mestra i política

Era filla de Ramon Giralt Vilardell, pintor, i de Josepa Rosés Giralt, cosidora. L'any 1974 forma part de la unificació de l'escoltisme laic amb el naixement d'Escoltes Catalans, entitat que va presidir durant sis anys. L'any 1982 va crear l'Escola Forca de la mà d'Escoltes Catalans i l'any 1984 va esdevenir vicepresidenta de Guiatge Català i del Comitè d'Enllaç del Guiatge a Espanya a escala internacional. Més endavant, va crear els Amics i Antics Escoltes del Masnou. L'octubre del 1968, amb uns quants amics, va fundar al Masnou l'Escola Bergantí, un centre educatiu català, laic i basat en la coeducació.

L'any 1979 va encapçalar la llista política del PSC al Masnou i fou escollida tinenta d'alcalde. Va ser la primera dona que va entrar al consistori masnoví. Es va encarregar durant quatre anys de les regidories d'Ensenyament, Cultura i Esports. El 2019 va rebre la Creu de Sant Jordi i l'any 2022 va ser nomenada Filla Predilecta del Masnou per la seva trajectòria professional com a pedagoga i per haver estat la primera dona regidora del consistori.

Quan era jove, l'any 1956, treballant a la centralita telefònica de la plaça de Catalunya. Anxiu Municipal del Masnou, fotografia 18217, donació de Carme Giralt Rosés.

Dolors Torregrossa Moretones

Barcelona, 21 de desembre de 1869 – el Masnou, 17 de juny de 1924. Mestra

Era filla de Carmel Torregrossa, d'Alacant, i de Dolors Moretones, de Terrassa. Va estudiar magisteri a Barcelona. L'any 1895 va ser destinada a l'escola municipal del Masnou, on romangué la resta de la seva vida al capdavant de l'escola. Fou nomenada directora de la secció de nenes, mentre que Frederic Bosch i Serra ho era de la nens. Essent ella directora de la secció de nenes, es va construir el nou edifici de l'escola, obra de l'arquitecte modernista Bonaventura Bassegoda i Amigó, que és l'actual Escola Ocata.

Va morir sobtadament de càncer als 55 anys. L'any 1931 se li va fer un homenatge pòstum que va culminar amb la instal·lació a les escoles nacionals d'una làpida d'agraïment costejada per subscripció popular. L'any 1957, l'Ajuntament del Masnou va posar el seu nom a un carrer.

Àngels Masià de Ros

Figueres, 24 d'agost de 1907 – el Masnou, 1 de març de 1998.

Historiadora medievalista i professora d'educació secundària catalana

Es va llicenciar en Filosofia i Lletres a Barcelona (1927) i es va doctorar en Història a Madrid (1931) amb l'estudi *Gerona en la guerra civil en tiempo de Juan II* (1943). Es va especialitzar en la corona catalanoaragonesa a la baixa edat mitjana, tema sobre el qual va publicar articles a les publicacions *Hispania*, *Annals de l'Institut d'Estudis Gironins*, *Anuario de Historia del Derecho Español*, *Boletín de la Real Academia de Buenas Letras* i *Analecta Sacra Tarraconensis*. També va publicar diversos llibres de divulgació històrica.

Va treballar de professora d'Institut, tasca que va combinar amb la recerca històrica. El seu primer destí fou l'Institut de Vilafranca del Penedès (1933).

Maria Carme Planas Sensat

Buenos Aires, 14 de novembre de 1891 – Buenos Aires, febrer de 1964

Era la neboda dels masnovins Jaume Sensat Sanjuan i Rosa Pagès Orta, propietaris de la residència d'estiuieig Villa Rosa, l'actual Casa de Cultura. De família benestant, vivia a l'Argentina, on tenia una gran finca i terres. Va rebre en herència la casa dels seus oncles quan va morir la seva tieta l'any 1937, ja que era la seva fillola. Venia de vegades de visita al Masnou. En morir soltera el 1964 la va deixar en testament a l'Ajuntament del Masnou amb la condició que es destinés a fins culturals i escola d'economia domèstica, sota el nom Fundació Sensat Pagès. La resta de l'herència la va deixar en obres de caritat a l'Argentina.

A la platja del Masnou als anys trenta. Arxiu Municipal del Masnou, fotografia 1963.

Joaquima Estaper i Cuyàs del Bosch

Barcelona, 9 d'agost de 1841 – Barcelona, 27 de desembre de 1912

Era filla de l'hisendat Antoni Estaper Sors i d'Antònia Cuyàs del Bosch i Barrera. Tots els seus germans van morir sense descendència. Quan ella també va morir sense descendents va deixar la seva casa familiar i la seva fortuna a la beneficència. La casa, coneguda com a ca l'Estudiant, va recaure a mans de les religioses de la Sagrada Família d'Urgell a canvi que hi establissin una escola gratuïta de vint nenes, que també podia acollir-ne dues de pagament per cada una de les beneficiades, cosa que feia un total de seixanta alumnes. Així va néixer l'Escola Sagrada Família.

Rosa Fontanills Rosés

El Masnou, 1835 – Barcelona, 19 de gener de 1894

Era filla de Pere Fontanills Fàbregas, pilot de vaixell, i d'Antònia Rosés. Es va casar amb el mestre d'obres Domènec Sitges Margenat. Quan va morir va deixar una important herència destinada a obres de beneficència. Administrada pel seu germà Bonaventura Fontanills, la va destinar a actuacions com el mobiliari de les escoles municipals (Escola Ocata), el paviment de la plaça del Mercat i les imatges de sant Domènec i santa Rosa per a l'antic oratori de la Casa Benèfica del Masnou.

L'obra més destacada va ser la construcció d'una capella pública al Cementiri perquè s'hi enterressin persones amb pocs recursos del Masnou. En agraïment, l'Ajuntament va voler posar el seu nom al carrer on hi havia la casa familiar, el carrer de Santa Rosa.

Benedicció de l'església del Pilar, l'11 d'octubre de 1953. Arxiu Municipal del Masnou. (Fotografia 10214)

Maria del Pilar i Maria de la Cinta Escardó Valls

Maria del Pilar (Barcelona, 23 de març de 1892 – Barcelona, 21 d'abril de 1969). Maria Cinta (?– Barcelona, 19 de febrer de 1971)

Eren germanes, filles de Francesc Escardó Sabater, de Roquetes, i de Maria de la Cinta Valls Pallarès, de Tortosa. Vivien a Barcelona i passaven el cap de setmana i els estius al Masnou en una casa que es van construir l'any 1935 a la urbanització Pedra Blanca. Tenien un germà anomenat Josep Maria Escardó Valls, intendent mercantil, que va morir als 44 anys, l'any 1944, quan l'avió en què viatjava de Madrid a Barcelona es va estavellar al Prat de Llobregat. Seguint el dissenyi del seu germà d'erigir un temple, les germanes van comprar i donar un terreny davant de casa seva per construir-hi l'església del Pilar. Per aquesta raó es va posar el seu nom a un carrer de la zona. També van pagar la construcció de l'església, que es va fer a poc a poc. La primera pedra es va posar el 1950 i es va beneir el 1953.

Dolors Purcallas Sierra

*Figueres, 19 de gener de 1910 –
el Masnou, 20 de desembre de
1994. Mestra i empresària*

Va estudiar magisteri i es va formar en les metodologies Montessori i Decroly, que promouien el respecte i la llibertat de l'alumne. La seva aportació es recorda per ser innovadora i per haver aplicat el mètode d'aprenentatge de la pedagoga Maria Montessori, en què l'alumne tenia un protagonisme inusitat.

La seva trajectòria docent va ser molt curta, del 1934 al 1939, ja que va ser depurada i inhabilitada en acabar la Guerra Civil. Sense poder exercir de mestra, va venir al Masnou, on vivien uns oncles seus i on va passar la resta de la seva vida. Va obrir una botiga de calçat que va dur el seu nom al carrer de Josep Llimona. Va escriure un llibre de memòries que es va publicar el 2008 amb el títol *El calvari d'una mestra*. Se li han fet actes de reconeixement a Torrelavit (on va ser mestra) i a Figueres.

Arxiu Municipal del Masnou,
fotografia 32481. Donació
de Joan Muray.

Concepció Giménez Alsina

El Masnou, 15 de setembre de 1915 – el Masnou, 29 de setembre de 2005. Empresària

Era filla de Casimir Giménez Álvaro, paleta del Masnou, i de Jacinta Alsina Alsina, de Premià de Mar. Va ser fundadora, amb el seu marit Josep Domènech Farré, de l'empresa tèxtil DOGI l'any 1954. El nom de DOGI correspon a les sigles de Domènech i Giménez, cognoms del matrimoni. El fill del matrimoni, Josep Domènech Gimenez, va estudiar Enginyeria Tèxtil i es va incorporar al negoci des dels inicis.

Tot va començar en un petit taller a la part del jardí de la casa particular al carrer de Fios i Calcat, 94 (actual número 44). El taller tenia entrada pel carrer de Francesc Macià, en aquella època anomenat Alcázar de Toledo. Hi feien teixits elàstics de cautxú i posteriorment de Lycra i seda per a falxes i roba interior femenina. Al mateix pati de casa teixien la roba i la tenyien amb grans olles. Havia après l'ofici de teixidora a l'empresa Indústries Tenax i el seu coneixement va ser determinant per decidir emprendre el negoci.

Era una persona molt treballadora i amb molta capacitat de sacrifici i gràcies a la seva empena, juntament amb la del seu marit i del seu fill, es va aconseguir un negoci que ha estat un referent a escala mundial.

Retrat sobre tela procedent de la família Domènech.

Josefina Cusí i Furtunet, Maria Teresa Cusí i Nanot, i Maria del Carme Cusí i Barceló

Propietàries dels Laboratoris Cusí

Maria Teresa, Maria del Carme i Josefina Cusí, a la sala de plena, el dia de la inauguració de l'avinguda de Cusí i Furtunet. 18/06/1981. Autor: Quirze (Josep Fortea). Fotografia procedent del Museu Cusí de Farmàcia.

Josefina, Maria Teresa i Maria del Carme eren cosines i van heretar els Laboratoris quan van morir els seus pares.

Josefina (1910-2005) era filla única de Joaquim Cusí i Furtunet, fundador dels Laboratoris. No es va casar ni va tenir descendents.

Maria Teresa Cusí Nanot (1924-2017) era filla de Carles Cusí i Furtunet i Paquita Nanot. Es va casar amb Romà Nogués Curell, fill del farmacèutic Lluís Nogués Camarasa, i va tenir quatre fills.

Maria del Carme Cusí Barceló (1931) és filla de Remel Barceló Escoda i Joaquim Cusí i Furtunet (fill d'Abdó Cusí i Serafina Furtunet, cosí de l'homònim Joaquim Cusí i Furtunet, fundador dels laboratoris). Va ser adoptada per Rafael Cusí Furtunet, que era el seu oncle. Es va casar amb el doctor August Salazar Palau i no va tenir fills.

Van heretar, respectivament, el 40 %, el 30 % i el 30 % dels Laboratoris Cusí. L'any 1995 van vendre l'empresa a Alcon. El Museu Cusí de Farmàcia el van cedir l'any 1997 a la Reial Acadèmia de Farmàcia de Catalunya.

Marcel·lina de Monteys i Xuriquer

?, 1874 – Barcelona, 20 novembre de 1957. Marquesa

Va ser l'esposa del primer marquès del Masnou, Romà Fabra i Puig (Barcelona, 1875 - Sant Sebastià, 28 d'agost de 1948). El matrimoni va promoure la construcció de la finca Bellresguard, formada pel palauet conegut com a Casa del Marquès, el jardí romàntic o parc del Llac, i el mirador.

Molt compromesa amb la vila, juntament amb el seu marit va finançar obres benèfiques i construccions com la Casa Benèfica, l'Escola Ocata o la reconstrucció de l'església parroquial. L'any 1945, l'Ajuntament li va dedicar una plaça per *"reconocidos los méritos que atesora [...] y en atención al agradecimiento, simpatía y cariño que la villa siente por tan virtuosa dama; por unánime aclamación se acuerda perpetuar dichas virtudes"*. La plaça també és coneguda popularment com la plaça dels Cavallets, ja que s'hi solien posar les atraccions de fira durant la Festa Major. Va morir amb 83 anys a Barcelona, on se li va fer un enterrament multitudinari presidit pel capità general de Catalunya.

Angelina Ventura Aymà

El Masnou, 15 de setembre de 1901 - el Masnou, 20 de juliol de 1975. Empresària

Era filla de Josep Ventura Estaper, de Can Targa, i d'Antònia Aymà Pagès. Va ser la darrera propietària de la masia de Can Targa i les seves terres, que incloïen la font i una fabriqueta de licors. Tenia un germà anomenat Josep, que va morir fent el servei militar a la guerra del Rif, i el seu pare va ser assassinat durant la Guerra Civil.

Tenia negoci a l'Argentina i, quan hi viatjava, presumia que ella tenia una platja privada davant de casa seva, per un concessió feta antigament a un avantpassat seu. Va ser la primera dona a banyar-se amb flotador i a tenir una bici al poble. Molt coneguda, es recorda com una dona molt simpàtica. Es va fer popular una cançó sobre ella que deia: "L'Angelina manté una bici / es passeja pel Camí Ral / al posar el peu al pedal / ensenya totes les vistes / i en retrata el Camí Ral."

Arxiu Municipal del Masnou, fotografia 14677, donació de Rosa Pagès Arenas.

Rita Miralda Sunyer

Sant Feliu de Codines, 25 de desembre 1808 – el Masnou, 30 de juny de 1890. Terratinent

Era filla de Galetà Miralda i de Maria Sunyer, tots dos de Sant Feliu de Codines. Era cosina d'Ildefons Cerdà i Sunyer, arquitecte de Barcelona. Es va convertir en gran terratinent del Masnou per matrimoni amb Joan Sors Mates, darrer hereu del llinatge Sors, que va morir al cap de pocs anys de casar-se.

La família Sors tenia moltes terres al Masnou, entre la riera d'Alella i el carrer del Torrent d'Umbert, el centre de les quals era el mas familiar. Com a gran propietària va tenir un paper destacat en el Masnou del segle XIX. La seva herència passà a Bonaventura Garcia Miralda, fill seu amb el seu primer marit, Bonaventura Garcia i Pons, d'Alella. Va ser en aquell moment en què va desaparèixer l'associació del cognom Sors amb els membres de la casa homònima, que va passar a ser Garcia.

Esperança Font Roda

Tarragona, 21 de març de 1811 – Barcelona, 31 de maig de 1880.
Terratinent

Filla de Ramon Font i d'Eulàlia Roda. Va ser propietària de Can Malet per matrimoni amb el darrer hereu, Gaspar Malet Cases. Possedia terres al voltant de Can Malet i gran part del centre de la vila, entre les quals l'anomenada la Mina, perquè hi passava la mina d'aigua anomenada Malet. Quan es va urbanitzar aquest terreny, l'any 1847, se li va dedicar el carrer de l'Esperança.

El seu hereu va ser Josep Maria Malet Font, que es va casar amb Ramona Muntadas Rovira, i no va tenir fills. El mas va passar als germans Cendra Muntadas, fills de la germana de Ramona.

Walda Pla Rosés

El Masnou, 8 octubre de 1913 – Badalona, 22 de maig de 2014. Escriptora

Era filla d'Antoni Pla Manent (1865-1944), capità de vaixell i empresari a Mèxic, i Ubalda Rosés Pagès (1889-1982). De família benestant, el seu pare era espiritista i la seva mare, anticlerical. El seu nom de naixement era Ubalda, com la seva mare i la seva àvia. Va viure tota la vida al carrer de Pere Grau. Va estudiar a les Escolàpies i va ser molt aficionada a la lectura. Segons les fonts consultades, era de caràcter fort com la seva mare, que era contrària que ella llegís i escrivís tant. Un cop casada amb Pere Bofill Escrigues (1905-1993), empresari de Sabadell que estiujava al Masnou, va gaudir de més llibertat per llegir i escriure.

Va publicar les novel·les romàntiques amb un rerefons històric *Salt d'euga* (1961), *Amarga joia* (1968) i *Quan el vent dansa amb el destí* (2009). La seva darrera novel·la reflecteix la hipocresia de la societat benestant dels anys seixanta i setanta.

Retrat de l'any 1921. Procedent de la família Hansen-Fors.

Professionals de diferents disciplines

Cèlia Sunyol i Pla

Barcelona, 5 de maig de 1899 – 8 de juny de 1986. Escriptora

Era filla del polític masnoví Antoni Sunyol Pla i Antònia Pla Manent. El seu pare va ser president de la Unió Catalanista l'any 1897, diputat provincial per Barcelona el 1909 i un dels fundadors de la Unió Federal Nacionalista Republicana. Era cosina de la també escriptora Walda Pla Rosés. Tot i residir a Barcelona, els hiverns i els estius els passava a la seva casa del Masnou.

L'any 1932 es va incorporar com a secretària al Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya i durant la Guerra Civil va treballar com a cap del servei dels Arxius de la Corona d'Aragó. En acabar la Guerra va perdre aquestes feines. Entre els anys 1945 i 1957, va redactar un total de 125 informes de lectura per a l'editorial Joventut. Va ser en aquesta època que decideix escriure la seva primera novel·la, *Primera part* (1946), encara que la idea original era la d'escriure una autobiografia. L'any 1947 va guanyar, amb aquesta novel·la, el primer premi Joanot Martorell, actual Premi Sant Jordi. El 1950 va publicar *L'home de les fires i altres contes*.

Professionals de diferents disciplines

Amb la seva germana Ramona, va regentar un estanc, per la qual cosa va ser coneguda popularment com la Teresita de l'estanc. També va exercir de modista i va dissenyar roba. Durant la seva llarga trajectòria professional va recollir instantànies dels anys quaranta, cinquanta i seixanta del segle xx, tant del Masnou com d'altres indrets. Les seves fotografies es van editar en format de postals. A banda de fotografia artística, va realitzar diferents reportatges públics i privats. I va exposar en diferents ocasions al Masnou. Les fotografies, testimoni únic d'aquella època, es troben a l'Arxiu Municipal gràcies a una donació feta per la família.

L'any 2007 es va publicar un llibre recull de fotografies seves anomenat *Originalitat imaginativa*.

Retrat. Arxiu Municipal del Masnou, fotografia 32238, donació de Josep Vendrell.

Teresa Torres i Casals

El Masnou, 20 de juliol de 1916 - el Masnou, 20 de juliol de 2003.

Fotògrafa

Professionals de diferents disciplines

Especialitzada en ginecologia, obstetrícia i cirurgia, va exercir professionalment durant més de quaranta anys a Barcelona. En la seva última etapa, es va interessar en investigacions de laboratori sobre citogenètica humana. L'any 1996 es va retirar de la vida pública i es va traslladar a la residència al Masnou, on va morir als 92 anys.

Retrat de 1944. Procedència:
Commons Wikimedia.
Autor: Foto Estevany.

Marina Soliva i Corominas

Tremp, 9 de juny de 1914 – el Masnou, 22 d'octubre de 2006.

Metgessa

Professionals de diferents disciplines

Fotografia procedent de
l'Associació de Dones
Periodistes de Catalunya.

Sara Masó i Maristany

Barcelona, 21 de octubre de 1926 - 24 de novembre de 2018.

Periodista i escriptora

Era neta del capità masnoví Salvador Maristany i Sensat, àlies Isard, que té un carrer dedicat a la vila. Es va llicenciar en Ciències de la Informació a la Universitat Autònoma de Barcelona l'any 1976, la primera promoció de periodisme universitari a Catalunya. Va començar treballant com a periodista a *Diario Femenino* i a la redacció de *Mundo Diario*. En fer fallida el Grup Mundo, va col·laborar durant un any i mig a la secció d'espectacles de *La Vanguardia*, de la qual la seva germana, Àngels, era crítica de cinema i redactora en cap.

El 1984 va ser cap de premsa del districte de Gràcia i l'any 1992 es va integrar al Departament de Premsa de l'Ajuntament de Barcelona. Va ser membre de l'Associació de Dones Periodistes de Catalunya. El 2006 va rebre el premi Rosa del Desert a la seva trajectòria professional.

Com a escriptora, va escriure diverses novel·les basades en documentació històrica del seu avi.

Àngels Masó Maristany

Barcelona, 1928 – 2005. Periodista i escriptora

Fotografia procedent de l'Associació de Dones Periodistes de Catalunya.

Era germana de la també periodista Sara Masó Maristany. Un cop va acabar la carrera de periodisme, va ser contractada com a redactora al nou *Diario Femenino*. D'aquest diari en va ser després redactora en cap i, posteriorment, directora. Aleshores era l'única dona que dirigia un diari a l'Estat espanyol. Després d'aquesta experiència va entrar a formar part de la redacció de *La Vanguardia*, el 1971. El 1978 fou nomenada redactora en cap de la secció d'Espectacles, alhora que exercia per a la mateixa secció la crítica de cine. Va signar milers de crítiques cinematogràfiques, una especialtat que en aquells anys era prerrogativa d'homes.

El 1986 va concórrer al Premi Planeta amb la novel·la *La muerte de Papá Noel*, que va ser una de les finalistes del concurs.

Reposa al Cementiri del Masnou, bressol dels seus avantpassats mariners per costat matern.

Crèdits

Coordinació i guió

Arxiu Municipal del Masnou

Museu Municipal de Nàutica del Masnou

Documentació

Arxiu Municipal del Masnou

Disseny gràfic, producció i muntatge

Maud Gran Format

Fonts orals

Marià Anguera Pagès

Anna Carbonell Curell

Jordi Carbonell Curell

Conxita Saló Boté

Rosa Pagès Arenas

Cesca Niubó Prats

Elisenda Cassi Giralt

Lluís Hansen Fors

Eduard Domènech Álvaro

Aurora Mateu Botey

Joan M. Muray Rubió

Fotografies

Arxiu Municipal del Masnou

Museu Cusi de Farmàcia

Marià Anguera Pagès

Anna Carbonell Curell

Jordi Carbonell Curell

Conxita Saló Boté

Rosa Pagès Arenas

Elisenda Cassi Giralt

Lluís Hansen Fors

Eduard Domènech Álvaro

Iago i Jordi Pericot i Canaleta

Montserrat Portell Ferrer

Joan M. Muray Rubió

Josep Vendrell Torres